

Terriccio Universale

Rebeca Pak (Brazilija)

"Terriccio Universale" - tai hepeningas, paremtas dirvožemio, kaip kilmės vietos, žmogiškųjų ryšių, asmeninės tapatybės ar tiesiog portugališkai suprantamo "a minha terra" (pažodžiui "mano dirvožemis"), kaip priklausomybės ženklo, samprata. Įvykis grindžiamas dirvožemio paketo pernešimu iš taško A į tašką B, kuris skiriasi priklausomai nuo konteksto, kuriame jis vyksta. Šiluvoje, kitaip nei ankstesnėse versijose (Milane ir Romoje), dirvos paketas nebuvo pirktas parduotuvėje - kaip tikimasi miesto kontekste - bet, būdama kaime, dirvą pasiskolino iš šiluviško vietinio gyventojų. Įvykis tampa įmanomas pagal atsitiktinį žmonių, sutiktų einant keliu tarp bazilikos ir Apsireiškimo koplyčios, praeinant pro abi aikštėje esančias Mergelės Marijos ir šv.

Šioje kelionėje užsimezga dviprasmiškas svetingumo santykis: viena vertus, menininkas (kaip užsienietis ir svečias Šiluvoje) prašo praeivių (vietinių žmonių, o vėliau ir šeiminių) laiko ir fizinių pastangų. Kita vertus, žmonės patiria išbandymus, susijusius su įsitraukimu į netikėtą situaciją, todėl, jei sutinka padėti, turi prisitaikyti patys. Sutikdami matome pasikeitusią dalyvių poziciją: menininkė dabar diriguoja renginiui ir stebi, kaip reaguoja jame dalyvaujantys žmonės, kaip jie nešioja dirvožemio paketą, kartais sunkiai, kartais žaismingai. Be to, menininkės ir dalyvių bendravimas tapo svarbia paties hepeningo dalimi. Šia proga buvo apsvarstyti (stebimi) įvairūs bendravimo būdai: nuo elementarios kūno kalbos ir piešinių iki dažniausiai naudojamų vertėjo programėlių.

Todėl ir menininkas, ir praeiviai tapo paties nepatogumo liudininkais, o tai primena žodžio ospite, kuris italų kalboje reiškia svečią ir šeiminių, daugiareikšmiškumą, atspindintį sudėtingą santykių sąlygų sambūvį: tai, kad vienas yra kito įkaitas. Anot Jacques'o Derrida, taip suvokiamas svetingumo dėsnis.

Terriccio Universale

Rebeca Pak (Brazilija)

"Terriccio Universale" - tai hepeningas, paremtas dirvožemio, kaip kilmės vietos, žmogiškųjų ryšių, asmeninės tapatybės ar tiesiog portugališkai suprantamo "a minha terra" (pažodžiui "mano dirvožemis"), kaip priklausomybės ženklo, samprata. Įvykis grindžiamas dirvožemio paketo pernešimu iš taško A į tašką B, kuris skiriasi priklausomai nuo konteksto, kuriame jis vyksta. Šiluvoje, kitaip nei ankstesnėse versijose (Milane ir Romoje), dirvos paketas nebuvo pirktas parduotuvėje - kaip tikimasi miesto kontekste - bet, būdama kaime, dirvą pasiskolino iš šiluviško vietinio gyventojų. Įvykis tampa įmanomas pagal atsitiktinį žmonių, sutiktų einant keliu tarp bazilikos ir Apsireiškimo koplyčios, praeinant pro abi aikštėje esančias Mergelės Marijos ir šv.

Šioje kelionėje užsimezga dviprasmiškas svetingumo santykis: viena vertus, menininkas (kaip užsienietis ir svečias Šiluvoje) prašo praeivių (vietinių žmonių, o vėliau ir šeiminių) laiko ir fizinių pastangų. Kita vertus, žmonės patiria išbandymus, susijusius su įsitraukimu į netikėtą situaciją, todėl, jei sutinka padėti, turi prisitaikyti patys. Sutikdami matome pasikeitusią dalyvių poziciją: menininkė dabar diriguoja renginiui ir stebi, kaip reaguoja jame dalyvaujantys žmonės, kaip jie nešioja dirvožemio paketą, kartais sunkiai, kartais žaismingai. Be to, menininkės ir dalyvių bendravimas tapo svarbia paties hepeningo dalimi. Šia proga buvo apsvarstyti (stebimi) įvairūs bendravimo būdai: nuo elementarios kūno kalbos ir piešinių iki dažniausiai naudojamų vertėjo programėlių.

Todėl ir menininkas, ir praeiviai tapo paties nepatogumo liudininkais, o tai primena žodžio ospite, kuris italų kalboje reiškia svečią ir šeiminių, daugiareikšmiškumą, atspindintį sudėtingą santykių sąlygų sambūvį: tai, kad vienas yra kito įkaitas. Anot Jacques'o Derrida, taip suvokiamas svetingumo dėsnis.